

**EL LLIBRE
DE LA SETMANA**
PERFIL

LA JOVE AUTORA CALIFORNIANA BRIT BENNETT HA ACONSEGUIT, AMB LA SEVA SEGONA NOVEL·LA, 'LA MEITAT EVANESCENT', LA PROESA DE VENDRE'N UN MILIÓ D'EXEMPLARS I DE SER FINALISTA DEL NATIONAL BOOK AWARD. EL LLIBRE ARRIBA ARA EN CATALÀ

Brit Bennett i els murs de la intolerància

ANNA
CARRERAS

L'entrada triomfal de Brit Bennett (Oceanside, Califòrnia, 1990) a la literatura es va produir fa cinc anys amb *The mothers* (2016), obra guanyadora del premi de la revista *Lire* a la millor novel·la estrangera de l'any. *La meitat evanescent* és la primera novel·la de Bennett publicada en català (Edicions del Periscopi) i ja ha estat nominada al National Book Award. Traduïda per Marc Rubió, és una reflexió literària sobre la raça, la identitat i el pes dels orígens a partir de la història de dues germanes bessones, la Stella i la Desiree Vignes, primes i solitàries, nascudes al poble fictici de Mallard, una comunitat negra de Louisiana. Amb

només dues novel·les, Bennett s'ha erigit en una de les autores més brillants a l'hora de reflectir els conflictes individuals i col·lectius que desencadena la qüestió racial als Estats Units. Un esperit compromès que també fa d'altaveu dels drets de les dones i la llibertat sexual.

Més enllà de la trama, Bennett dedica una atenció especial a analitzar els efectes corrosius que provoquen el secretisme i les impostures. I ho fa perquè una de les dues bessones es fa passar per blanca. Reinventar-se o desaparèixer com a dos extrems d'una penosa realitat: el racisme perenne. La literatura de la simulació de Bennett va de bracet amb el melodrama, perquè la tesi principal de l'autora és que els orígens determinen les expectatives i els desit-

LA MEITAT EVANESCENT
BRIT BENNETT
PERISCOPI/
LITERATURA
RANDOM HOUSE
TRAD. MARC RUBIÓ
404 PÀG. / 21,90 €

jos de les persones. Stella és tranquil·la i intel·ligent, i somia anar a la universitat. Vol tornar-se blanca, es casa amb un blanc ric (que curiosament es diu Blake), es fa rossa i es torna frívola. Desiree, per contra, es casa amb l'home més negre que troba i té una filla, Jude, de pell blau-negra, tota una ofensa per a la comunitat claustròfòbica de Mallard, que vol regenerar la raça i emblanquir-la progressivament de generació en generació. La història abraça dues dècades, però el nucli de l'acció se centra en la trobada, al cap de molts anys, de les dues bessones arran de la mort de la seva mare.

Renegar dels orígens

La meitat evanescent és un llibre ple d'influències. Bennett l'ha escrit inspirada per Toni Morrison, però també per *The bluest eye*, de Pecola Breedlove, en termes relatius al sofriment per la crueltat d'una ciutat acolorida. També s'hi detecta el ressò de Dorothy Allison en l'evocació de la infantesa i la vida en un poble petit. I aquest còctel de referents es destina a buscar la confusió de les expectatives del lector, que queda perplex davant els límits a què pot arribar una persona entestada a renegar dels seus orígens. En definitiva, la novel·la de Brit Bennett pretén ser un relat condemnatòri sobre l'acceptació d'una imitació de vida i la il·lusió del somni americà des de la història de dues bessones que s'assemblen tant com un ou a una castanya: "Sempre havia sabut que era possible ser dues persones diferents en una mateixa vida, o potser que només era possible per a alguns".

Des de la dècada del 1950 fins a la del 1990, Brit Bennett teixeix una història familiar emocionant i una exploració brillant del funcionament dels Estats Units. *La meitat evanescent* considera la influència del passat com la mà que dona forma als desitjos, les expectatives i els anhels de les persones, i en paral·lel explora els àmbits en què de vegades ens sentim empesos a viure com a entitats més enllà dels nostres orígens. ♦♦

BRIT BENNETT HA ESCRIT UNA REFLEXIÓ LITERÀRIA SOBRE LA RAÇA, LA IDENTITAT I EL PES DELS ORÍGENS A PARTIR DE LA HISTÒRIA DE DUES GERMANES BESSONES

GETTY

A la recerca del camp perdut

XAVI
SERRA

L'actual explosió de neoruralisme entre urbanites fatigats dels ritmes de la ciutat està produint obres d'exaltació de la natura i la vida rural que poden caure en certa idealització de parc temàtic incapaç de deslligar-se de la mirada de pixapins. El millor antídote contra això seria *Los grandes espacios* (Impedimenta, 2021), de Catherine Meurisse, una novel·la gràfica realment extraordinària en què l'autora ens acompanya al territori sagrat de la seva infantesa: la masia mig en runes amb un jardí enorme on els seus pares van traslladar-se amb les seves dues filles i en la qual es va forjar el seu amor per la natura, la fascinació pel passat –sense nostàlgia, que és “una cosa

de vells”, el rebuig de la impostura i, sobretot, una manera de contemplar el món.

A Meurisse la coneixiem sobretot pel seu còmic anterior, el també magnífic *La levedad* (Impedimenta, 2016), on relata-va com un desencany sentimental la va fer arribar tard a la reunió setmanal de la revista *Charlie Hebdo* i salvar-se pels pèls de la massacre que va acabar amb mitja redacció. Aquella era una obra de reconstrucció personal, de superació del dol i retrobament amb la sensibilitat i el gust per la bellesa gràcies al contacte amb la natura i l'art. *Los grandes espacios*, en canvi, és

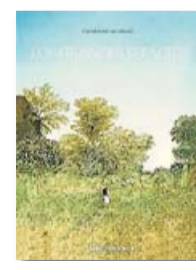
IMPEDIMENTA

un relat de formació i aprenentatge en què els grans murs de pedra construeixen el sentit de l'espai; els esqueixos de flors, el sentit del temps, i els arbres acabats de plantar, la capacitat per imaginar. Quan la protagonista es lamenta de no haver trobat cap tresor després d'una entusiasta recerca de relíquies enterrades, la seva germana li respon simplement “aquesta casa és el tresor”, i en la frase està resumida l'essència del llibre.

Rebaixar la solemnitat

Com sol fer, Meurisse rebaixa la solemnitat dels grans temes amb

un sentit de l'humor esmolat durant molts anys a *Charlie Hebdo*, combinant l'expressivitat caricaturesca amb l'ús puntual de dobles pàgines majestoses. La veu adulta i la infantil es barregen amb una naturalitat que emana de la pròpia manera d'entendre la cultura de l'autora, que de petita jugava a convertir la casa en un museu, anava de vacances al Louvre i batejava com a Swann l'únic arbre centenari de la finca –i així quan la mare li preguntava on anava ella responia: “Pel cantó de Swann”. El llibre acaba quan els murs de la infància comencen a cedir als embats de l'adolescència i el món real. Però tant és, ja és massa tard: el paradís d'arbres, literatura i llibertat que ha forjat no l'abandonarà mai. ♦♦

LOS GRANDES ESPACIOS
CATHERINE MEURISSE
IMPEDIMENTA
TRADUCCIÓ DE RUBÉN MARTÍN GIRÁLDEZ
96 PÀG. / 21 €